

Паоло Сорентино - „Младост“

Типично британско лице под ясното пролетно слънце. Руменина е избила върху обичайната бледност. Мъжът е с къса светла коса, носи сако и вратовръзка, на възраст изглежда около петдесетте, с видимо интелигентна физиономия, излъчваща увереност. Кръстосал крака, той се е разположил удобно в красивата градина на хотела. Зад него, леко дистанцирани, са седнали двама по-млади асистенти.

Още по-нататък проблясва великолепен басейн. Къпещите се не са много, атмосферата е сънена, ваканционна, подобаваща на ранната утрин. Всички са обгърнати в еднакви меки бели халати. Пръски от няколко джакузита ръсят капки по безупречната морава.

В дъното се издига прекрасен алпийски хотел, едновременно уютен, достолепен и луксозен. Като рамка на хотела се възправят гордите, вездесъщи Алпи. Петдесетгодишният мъж изважда кутия цигари и понечва да си запали, но един спокоен, лишен от упрек глас го предупреждава:

– Тук не се пуши.

– И на открито ли?

– И на закрито.

Гласът принадлежи на човека, седнал срещу него. Англичанин около осемдесетте, облечен в панталон и сако от мека материя в различни нюанси на бежовото, с внушителни очила с черни рамки, зад които са се приютили светли, воднисти очи, натежали от меланхолия и проникателност. Това е Фред Болинджър.

Разделя ги малка масичка. Пред Фред има разтворен ежедневник. Той е спокоен, улегнал, ведър, само трайна сянка на смъртно разочарование премрежва погледа му, докато отстранява обвивката на бонбон с отработен жест на редовен консуматор и го пъха в устата си.

– Господин Болинджър, мога ли да ви наричам маестро?

Фред повдига рамене. Явно това не го интересува.

– Как върви почивката ви?

– Много добре, благодаря.

– Отдавна ли идвате тук?

– От повече от двамадесет години. Преди ме придружаваше съпругата ми. После продължих да идвам сам, но имам много приятели тук.

– Защо избрахте Швейцария?

– Близо е до Италия. А след Лондон и Ню Йорк дирижирах оркестъра във Венеция цели двамадесет и четири години.

– Разбира се, колко съм недосетлив! Мястото изглежда толкова релаксиращо.

– То е само релаксиращо.

Петдесетгодишният мъж се усмихва. Фред остава сериозен.

– Дирижирате ли още, маестро, композирате ли?

– Не. В пенсия съм.

– Излишно е да ви казвам, че и аз като всички останали съм голям ваш почитател.

– Благодаря.

Петдесетгодишният англичанин отново се усмихва.

– Маестро, както ви споменах преди малко, аз отговарям за организацията на специалните събития в Бъкингамския дворец.

Фред леко се поизправя.

– Работите за кралицата?

– На практика да.

– Хубаво. Монархиите са умилително нещо.

Събеседникът му повдига вежди в знак на учудване.

– Ако ми позволите, защо считате монархията за умилителна?

– Защото е уязвима. Стига да елиминираш един-единствен човек и светът внезапно се променя. Като при браковете.

– Кралицата ще бъде поласкана, ако приемете да бъдете удостоен с титлата „сър“ през юни.

Фред Болинджър оставя да му се изплъзне една усмивчица.

– Знаете ли какво отвърнал Сати, когато го предложили за Ордена на Почетния легион? „Не е достатъчно да откажеш, трябва и да не си го заслужил.“ Но аз не съм Сати. И простете, имам лошия навик често да употребявам цитати.

– Нейно Превъзходителство ще бъде доволна да узнае, че приемате.

– Нейно Превъзходителство никога не е била доволна.

Емисарят на кралицата подминава репликата, леко смутен.

– Освен това присъждането на титлата ще съвпадне с рождения ден на принц Филип, а кралицата би искала да му подари концерт на Лондонската филхармония в театър „Уимбълдън“, с който принцът е свързан по неизвестни за мен причини, и би била много довол... тоест поласкана, ако вие сте диригент и включите откъси от ваши произведения.

– Не дирижирам от доста време.

Петдесетгодишният мъж поклаща глава.

– Убеден съм, че не сте забравили как се прави.

Фред Болинджър сериозно се замисля.

– Не, не съм забравил.

Емисарят пак грейва в лъчезарна усмивка.

– Принц Филип и кралицата ще изпаднат във възторг от вашите прочути „Приятни песни“.

Напълно спокойно, почти примирено, Фред изрича:

– Няма да изпълня никоя от моите „Приятни песни“.

– Защо?

– По лични причини.

– Можем да поканим за участие великата Суми Чо.

– Суми Чо не е подходяща.

– Назовете ми подходящото сопрано и ще го имате.

– Никой не е подходящ.

Решението изглежда непоколебимо. Фред Болинджър отново потъва във вестника, безразличен към всякакви хвалебствия и ласкателства. Емисарят се чувства сразен и оборва глава.

Настъпва тишина. Долавя се само един лек шум. Фред мачка с пръсти на равни интервали целофанената обвивка от бонбона. Кратки и последователни, интервалите несъмнено наподобяват музикален ритъм.

Кралският представител слага цигарата в уста, доближава запалката, после си спомня, че е забранено да се пуши.

– Ако ми позволите, маестро, кралицата би могла да се обиди, не е свикнала да ѝ се отказва – изпелтечва в последен несръчен опит да го убеди. Без да вдига очи от вестника, Фред Болинджър прекъсва ех abrupto шумоленето на хартийката.

– Ще трябва да се примири. Има много по-важни неща от моите „Приятни песни“.

Емисарят се изправя, видимо отчаян.

– Тогава ще предам разговора ни. Довиждане, маестро.

И се отдалечава. Дватама асистенти го следват. На друга масичка зад тях един мъж е чул целия разговор. Името му е Джими Трий. Той е трийсет и четири годишен, калифорниец с прокълната красота, холивудска звезда. В ранната утрин закусва с

пържола и пържени картофи. Има небрежен вид, нахлупил е безвкусна бейзболна шапка, брадата му е на няколко дни, носи тъмни очила и протрито кежуал облекло.

* * *

Тримата англичани обикалят басейна и се отправят към изхода, ала в миг кралският емисар спира, някой е привлякъл вниманието му.

Един мъж се поклаща във водата. Само лицето му се подава над повърхността. Подпухнало лице на петдесетина годишен южноамериканец, с боядисани в неестествено жълто коси, с месести устни, с уморени черти, умни черни очи и силно набраздено от бръчки лице, прекалено за човек на средна възраст. Погледът му се рее в празното пространство. Кралският пратеник се взира в него и тихо пита единия от асистентите си:

– Видя ли го? Той ли е?

Спътниците му извърщат глави и веднага го разпознават. На лицата им се изписва възмущение. И възкликват един през друг:

– Разбира се, че е той.

– Боже мили, наистина е той.

Англичаните продължават пътя си, макар да им е трудно да отклонят стъписани погледи от басейна, а южноамериканецът, с помощта на една жена на около четиресет и на трима спасители, на които се опира с цялата си тежест, тръгва да излиза от водата по удобна стълбичка, която обаче за него изглежда непреодолима. Защото е с необичайно свръхтегло и трудноподвижен, което му причинява непоносима умора. Задъхан, този огромен и харизматичен мъж се настанява край басейна. Ръцете му са покрити с татуировки на прочути герои от прочути революции.

Спасителите се отдалечават. Жената с търпелив израз на добродушното лице, негова спътница в живота, сяда редом и разтрива косата му с хавлиена кърпа. В грижите, които полага за този грамаден кит, прозира любов.